

Herdabrev för Livets söndag 2020

”Var alltid glada, be ständigt och tacka hela tiden Gud” (1 Thess 5:16). Det finns ett inre samband mellan glädje, bön och tacksamhet. Det är det som skall prägla vårt inre klimat och sedan bära frukt i vårt sätt att leva Gud till pris och ära och vår nästa till godo. Vi är kallade att sprida denna atmosfär omkring oss. Tyvärr är det ofta snarare missnöje, tomhet och uppgivenhet som präglar atmosfären i vårt samhälle, inte minst under denna pandemi. ”Må han som är fridens Gud helga er helt igenom” (1Thess 5:23), kära bröder och systrar, så att ni kan bli glädjens, börens och tacksamhetens budbärare till våra medmänniskor i Sverige i idag. I denna tid av smittspridning, måste vi känna stor tacksamhet gentemot alla, som arbetar inom vården och gör sitt yttersta för att hjälpa de svårt sjuka. Många av dem riskerar att bli helt utslitna. Genom sitt hängivna arbete stärker de oss alla i tron på alla människors värdighet och rätt till god vård. Vi ber för dem, liksom för alla sjuka, om Guds hjälp och välsignelse.

Vi är alla kallade att fördjupa vår gudsrelation och efterfölja Jesus med större iver. Lagom till advent utkom ”Katolsk studiebibel”, som hjälper oss att tränga in i Bibelns budskap och se hur den belyser och förtydligar vår katolska tro. Det borde vara en självklarhet att varje katolik i vårt stift läser den och förnyas av den, så att vi tillsammans blir en mer evangeliserande kyrka i Sverige. Då undgår vi också frestelsen att fastna i olika ideologiska läger, vilket lätt leder till splittring och hindrar oss att ge ett trovärdigt vittnesbörd i en redan splittrad omvärld.

I dagens evangelium möter vi Johannes Döparen. Liksom han borde vi vara vägröjare för Jesus. Han kom som ett vittne om ljuset och vi alla är genom vårt dop och konfirmation vittnen om honom som är världens Ljus. Johannes Döparen sade om sig själv: ”Jag är en röst som ropar i öknen. Gör vägen rak för Herren” (Joh 1:23). Också vi, Jesu nutida lärjungar, kan känna oss som en ropande röst i öknen. Vem vill lyssna på oss? Vem vill ta emot Jesus och lyssna på hans kyrka? Vi behöver alla Andens gåvor för att våga stå upp för vår tro och frimodigt förmedla det glada budskapet. Litar vi på Andens ständiga bistånd och vågar vi dela med oss av vår tro, blir vi ofta förvånade att man faktiskt lyssnar och kan ta till sig vad vi har att förmedla. Därför är det så viktigt att vi låter denna glädjens, börens och tacksamhetens atmosfär prägla oss. Vi kan upprepa kollektbönen i dagens mässa för att få ny styrka: ”Håll vår bön och vår längtan brinnande, så att vi tar emot den glädje du bereder oss och ser hur Kristus tar gestalt i våra hjärtan.”

Under adventstiden förbereder vi oss till Jesu födelse i Betlehem, men också till hans födelse i vårt och i alla människors hjärtan. Vi har fått vårt liv som en gåva av Gud. Vi är skapade till hans avbild. Men inte ens det räcker. Han vill ta sin boning i oss och göra oss till sitt tempel genom dopet. Mer och mer vill Kristus ta

gestalt i våra hjärtan. Varje människa är kallad till den djupast tänkbara gemenskap med Gud. Hennes sanna kallelse är att bli helig och få del av Guds natur. Därför är varje människa oändligt dyrbar i Guds ögon, men tyvärr inte alltid i världens ögon. När vi försöker förmedla detta evangeliets budskap om människans gudagivna kallelse och okränkbara värdighet stöter det alltid på patrull. Även om man talar vitt och brett om mänskliga rättigheter, vill man ofta, medvetet eller omedvetet, inskränka och utestänga någon grupp eller tillskriva den ett lägre värde. Genom arvsynen finns denna tendens att dela in människor i vi och dom. Historien vittnar om detta med all önskvärd tydlighet. Vi behöver inte anföra några exempel utan snarare granska vårt eget samvete och tänka efter vilken grupp människor vi själva ser ner på eller betraktar som fiender eller ovärdiga. Den onde kan vilseföra oss på otaliga sätt. Det är alltid lättare att se hur andra hamnar fel än att erkänna att vi själva undervärderar eller utestänger någon viss grupp. Den onde får oss lätt att bli selektiva.

I vår egen kulturkrets är det ofta de ofödda barnen, som står längst ner på värdeskalan av dem som är skyddsvärda. En fjärdedel av dem får inte ens födas i vårt land. Den oförytterliga rätten till liv har i många ögon avskaffats och man talar i stället om en förment ”aborträtt”, fast ingen deklaration om mänskliga rättigheter räknar med detta. Men språkets makt är stor. Påven Franciskus återkommer gång på gång till de oföddas gudagivna rätt till liv, senast i sin encyklika *Fratelli tutti*: också de ofödda är våra bröder och systrar. Om vår människokärlek inte omfattar dem är den inte mycket värd. Guds kärlek är alltid allomfattande. Han låter sin sol gå upp över onda och goda. Tyvärr är det lätt att bli selektiv och utestänga någon från vårt hjärta, ja, från själva livet. Börjar man väl tänka selektivt, då dröjer det inte länge förrän eutanasi kommer upp på agendan, alltså det som Hitler kallade *Gnadentod* – nådedöd. Språkets makt är stor och kan lätt förleda oss att göra ont till gott. Men evangeliet och dess budskap är kristallklart: varje människa är från det första späda ögonblicket när hon vävs samman i moderlivet till det sista flämtande andetaget okränkbar och skyddsvärd.

Samtidigt är vår Gud en barmhärtig och förlåtande Gud. Det måste alltid sägas i samma andetag. Kyrkan är förlåtelsens institution. Ingen statlig eller kommunal myndighet kan ge förlåtelse. Det är ytterst viktigt för oss alla att göra vad vi kan för att hjälpa den som vill föda sitt barn, men har hamnat i svåra omständigheter och behöver stöd. Det är livsviktig att erbjuda hjälp och förlåtelse. Hur kan vi skapa ett samhälle där varje barn kan tas emot med glädje och tacksamhet? Under advent gläder vi oss inför Jesu födelse. Gud give att varje barn vore lika efterlängtad. Gud give att vi kände igen Jesus i varje barn som väntar på att födas.

Med min förbön och välsignelse,

+Anders Arborelius ocd